

štjan, da ste svojega patrona sami izskrnjali. Ali imate še kaj takega semena?»

Ivan je stal ob peči, župnikov in očetov pogled sta padla nanj. Oče je razmišljal, ali naj reče ali ne, ded pa je znil:

»Pokaži!«

»Ali tudi on?« se je začudil gospod nunc. »Glejte ga! Pa pokaži!«

Ivan je zletel pod streho in privlekel svoje s prahom pokrito čudo. Župnik je opazoval, se malo zresnil in vprašal:

»S čim si to izrezal? Z nožičko?«

»Tisto že ne«, je odvrnil Ivan.

»In najbolj čudno je to«, je pristavil oče z nekakim ponosom, »da je sprva škrat premagoval angelca...«

»Tako?« se je zavzel gospod in pogledal dečka.

»Ko sem ga osirovičil, je angelca spremenil v hudiča in hudiča — saj ne zamerijo — v angelca...«

»Laže je,« je prenesel gospod Jakob vse v moralni pomen, »narediti iz angelca hudiča, ali iz hudiča angelca, je teže. Kaj mislite ž njim?«

Oče je razumel in dejal: »Bajtar bo, koš bo nosil, in če se bo hotel igrati s takimi rečmi pozimi, ko drugega dela ne bo, mu nihče ne bo branil.«

»Podobar bi lahko postal, ker je iz hiše, ki je že nekoliko večča v teh stvareh. Pri fari imamo podobarja, ki teše svetega Roka; ta bi ga morda sprejel za učenca, saj je tožil, da nima nobenega.«

»Ne vem«, se je oče že nagibal na župnikov stran. »Menda ne bo nič.«

Ded pa: »Če bi to kaj neslo.«

Ivan je kar najmileje pogledal očeta, gospod Jakob pa ga je uščipnil v bleda lica: »Ali naj poskusimo, kaj bo iz tebe, velik človek ali potep?«

Deček je prikimal; šlo mu je na jok in iz same zadrege je držal odprta usta.

Tako je prišlo, da je šel Ivan čez nekaj dni z očetom k fari. Bradatemu mojstru Štravsu je deček ugajal, zgovorili so se za učenje.

Učenje je bilo teže, kot je deček sprva mislil. Izrezoval je okraske in upodabljal angelčke... Svojo domišljijo je moral ukloniti mojstrovij volji, poglobljal se v skrivnosti pravičnega oblikovanja mnogoterih oblik, ki ga v srcu niso zanimale.

Ko se je po dveh letih vrnil za nekaj dni domov, ga je vprašal ded: »Kaj znaš?«

Tone Kralj, Sv. Ciril in Metod v Volčah

Ivan je skomizgnil z rameni. Ni vedel povedati, kaj zna.

»Naredi svetega Boštjana!«

Čez nekaj dni je postavil soho pred deda in ni mogel obrniti pogleda od nje. Mojster Štravs bi bil našel pogrške na nji, tega se je zavedal. Kljub temu je bilo na sohi nekaj, kar dela tudi ponesrečene umotvore umetnikom na nerazumljiv način drage. Svetnikov obraz je izražal bolečino vseh puščic hkrati in bridkost nad zapeljanimi neverniki, ki so ga radi prave vere mučili.

Ded je ogledoval soho, nato se je dvignil, stopil k omarici, ki je tičala v zidu, in mu natočil kozarček žganja, najvišje odlikovanje, ki ga je ded komu izkazal. Ivan se je tega zavedal in bilo mu je dobro pri srcu.

»Ali postavimo mojega svetnika nad vrata?«

Stari Boštjan je izpil kozarček sam, pomislil, nato je odločil: »Ne prej, ko jaz umrjem...« In mu je nalil nov kozarček.

Ivan je odnesel soho pod streho in jo je postavil v kot. — —